

12 Söndagen efter Trefaldighet

2 Årg. Ev. Luk 13:10-17

I.N.J

*”Vad är då en människa
att du tänker på henne, en dödlig att du
tar dig an honom?” (Ps. 8:4).*

Så frågar kung David, djupt förundrad, i den åttonde psalmen i Psaltaren. Ja, mina vänner: Vad är en människa? Detta lilla stoftkorn i ett oändligt universum! Skulle verkligen den evige och allsmäktige Guden bry sig? Ja, av allt Gud skapat är människan honom allra kärast. Ingen annan varelse är skapad till hans *”avbild”* (1 Mos. 1:26). Ingen annan kallas hans *”ögonsten”* (Sak. 2:8). Ingen annan är lovad *”det eviga livet”* (1 Joh. 2:25). Som den helige Augustinus säger i en bön: ”Allsmäktige Gud, du har en sådan omsorg om var och en av oss, som frågade du blott efter honom ensam, och en sådan omsorg om alla, som vore de blott en enda”.

Att denna Guds omsorg *inte* stannar vid ord, det visar Jesus i evangeliet denna söndag. Han är ju Gud förkroppsligad, hans mun, hans ögon och hans händer här på jorden. Och det står att hans blick dröjde vid en bestämd besökare där i synagogan som säkert många inte alls lade märke till: en krokryggig kvinna, som lidit svårt i arton år. Av alla de människor som fanns där i synagogan var det *just henne* Jesus hade i blickfånget.

Låt oss stanna upp en stund inför detta. Det är inte en oviktig detalj, utan något evangelisterna återkommer till gång på gång i sina berättelser om Jesus. Han, ser, vad ingen annan ser, han lägger märke till och noterar det andra bara går förbi. Människan – också den lilla människan – visar Jesus - är föremål för Guds kärlek och omsorg. Ingen är glömd av honom, han som till och med vet när en liten *”sparv faller till marken”* (Matt. 10:29).

Vad det exakt var för sjukdom kvinnan drabbats av, det kan vi lämna därhän. Men otänkbart är det inte att omgivningen betraktade sjukdomen som ett Guds straff för en synd kvinnan hade gjort sig skyldig till. Så tänkte man ofta på den tiden. Och vi är väl ofta inne på samma linje när vi säger: ”Vad har jag gjort för ont som drabbas av det här?” Men som vi märker tänker Jesus annorlunda om sjukdom och lidande. Här har vi alltså något att lära och lägga på minnet. Sjukdomen är inget som kommer från Gud. Nej, Gud har en fiende. Det finns en personlig ond makt. Jesu säger det rent ut och kanske chockar hans klarspråk en del: *”Här är en Abrahams dotter som Satan har hållit bunden i arton år”*. Alltså: Gud är inte upphov till sjukdom, smärta och lidande. Förblanda inte därför Gud och den Onde.

Tänk aldrig att det är Gud som sänder cancer, HIV eller Covid-19. Inte ens en höstförkylning. Det får vi alltså inte glömma, att Guds skapelse från första stund är utsatt för attack och att tillvaron därför inte är som Gud menat från början. Vi lever i en fallen värld.

Men – och det är ett viktigt men – Jesus tar upp kampen mot det onda. Han bryr sig. När han helar kvinnan från hennes sjukdom, då bryter han Ondskans boja och befriar henne till hälsa och liv. Han visar tydligt och klart vad som är Guds vilja. Ja, varje läkedom under vi hör om i evangelierna är en Livets motattack mot Ondskans välde, en kamp *för* människan som kulminerade på Golgata kors och som syftade till att befria och upprätta Guds skapelse. I det Jesus gjorde, med kvinnan i evangeliet, och med alla andra sjuka som han helade, har han visat att frälsning inte bara handlar om själen, utan om *hela människan*. Sjukdomarna som angriper kroppen är inte mindre allvarliga. De attackerar ju den kropp som Gud skapat *”så övermåttan underbart”* (Ps. 139:4), den kropp som i hans ögon är så dyrbar att den kallas *”en kropp för den helige Ande”* (1 Kor. 6:19) den kropp som han vid uppståndelsen *”skall förvandla”* så att den blir *”lik den kropp Jesus har i sin härlighet”* (Fil. 3:21).

Men tänker vi: *Alla* som ber Jesus om läkedom och hjälp blir ju inte botade. Nej, så är det. Och inte heller alla sjuka i Israel återfick hälsan när Jesus gick här nere den gången. Visst, det var många, men dock inte alla. Så, vad har vi för hjälp av evangeliets ord idag? Jo, en stor hjälp, en verklig tröst, ett underbart hopp. Varje läkedom visar nämligen vad Guds rike är, det som vi ber om i bönen *”Fader vår”*: *”Låt ditt rike komma!”*. De föregriper hur det kommer att vara den dag riket kommer i hela sin kraft. Har du tänkt på vad det är för ett rike? Ja, inte ett rike som är luft och utan innehåll, utan ett rike som är *hälsa*, inte sjukdom, *mättnad* och inte hunger, *liv* och inte död, *glädje* och inte sorg, *rikedom* och inte brist.

Det är därför Jesus - direkt efter vårt evangelium – du kan läsa de versarna själv när du kommer hem efter gudstjänsten idag – börjar tala om - vad då? Jo, om Guds rike. Han säger: *”Vad är då Guds rike likt? Vad skall jag jämföra det med? Det är som ett senapskorn som en man sätter i sin trädgård. Det växer och blir till ett träd, och himlens fåglar bygger bo bland grenarna.”* I klartext: genom det under jag gjort är himmelrikets frö sått i denna dödens och förgängelsens värld. Det ser så litet och oansenligt ut. Men, frälsningen är ”på G” och en gång skall det Riket komma i kraft – livet skall segra över döden - och ondskans välde skall för alltid vara besegrat. Det Jesus gjorde kan se ringa och obetydligt ut – liksom senapsfröet i sin oansenlighet. Men läkedom under här i synagogan - där han löste en plågad kvinna ur sjukdomens boja – liksom alla andra under han gjorde – det är början till något stort: Guds rikes seger över sjukdom, död och förgängelse.

Visst kan väl vi i vårt oförstånd tänka: Det tar sådan tid! Två tusen år! Var är Guds rike? Men det som skall bli stort, det måste växa sakta, så att det får både rot och stadga. Och Gud, för vilken *"en dag är som tusen år och tusen år som en dag"* (2 Pet 3:8) gör inga hastverk, ej heller sekunda varor. Han tillverkar inte tomtebloss som fräser en stund och sedan slocknar igen eller framställer såpbubblor som väl glänser i solskenet men som försvinner lika fort. Gud gör allt i evighetsperspektivet. Och det, det får vi nöja oss med.

Så är det ingen klen tröst att veta, att Guds rike – livets, hälsans och glädjens rike är "på G!". Därför fortsätter vi att envist be vårt "Fader vår" – be att Guds rike skall komma i sin kraft. Visst, det är lätt att stänga in sig själv i hopplöshetens och förtvivlans mörker. Men, kanske borde vi – när vi känner det hopplöst, när vi själv eller våra nära och kära drabbas av sjukdom och lidande be som i Taize-sången: *"Jesus, Guds Son, du ljus i mitt inre, låt inte mörkret få tala till min själ"*. Vi stänger inte in oss hopplöshet och förtvivlan. Vi öppnar istället ett fönster – ett hoppets fönster mot evighetens värld – den som den gamle aposteln Johannes fick blicka in i. Och det han såg var väldigt konkret: *"Se, Guds tält står bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skall vara hans folk, och Gud själv skall vara hos dem, och han skall torka alla tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer, och ingen sorg och ingen klagan och ingen smärta skall finnas mer. Ty det som en gång var är borta."* (Upp 21:3-4). Till det riket är vi alla kallade. Och väl där skall vi för alltid – precis som folket i evangeliet idag – få tacka Jesus för *"allt det underbara som han gjort"*. Amen.

Skummeslov 2025-09-07
Psalmer: 581 v 1, 601, 355, 8